

Mens han stod og famlede ved Laasen, talte han igen om Karsten Froms Indbydelse.

„Jeg vil naturligvis ikke lægge noget Pres paa dig; men jeg synes egenlig gerne, du kunde vise ham den Opmærksomhed. En af vore allerførste Kunstnere! Og mig vilde du altsaa gøre en stor Tjeneste med det. Og jeg vil sige dig, du vil selv have megen Fornøjelse af at se hans Atelier. Der er fuldt af glimrende Arbejder. — Men nu kan du jo sove paa det. Jeg havde alligevel tænkt at se op til jer imorgen. Rigsdagen har faaet Skiftedagsferie, og jeg er min egen Herre. Jeg kommer saa til Frokost.“

„Ja, kom du bare! . . . Men nu maa du virkelig lade mig komme ind, John!“

Paa Vejen op ad Trappen gjorde hun sig selv den Tilstaaelse, at hun paa en Maade nok kunde have Lyst til det Atelierbesøg. Hun havde ikke i flere Aar været paa nogen københavnsk Kunstudstilling og kendte overhovedet ikke meget til Karsten Froms Billeder, der blev saa forskelligt bedømt, hævet til Skyerne af mange og forkastet af andre. Nogle Kunstnere, som hun havde truffet paa Skagen om Sommeren, havde givet dem et meget daarligt Skudsmaal men samtidig talt om hans store maleriske Begavelse og beklaget, at saa sjældne Evner misbrugtes. Det gjorde hende lidt nysgerrig.

Da hun kom op, var der mørkt i alle Stuerne; men Døren fra Dagligstuen til Moderens Soveværelse stod paaklem, og idet hun vilde liste sig forbi, blev der tændt Lys derinde, og Moderen kaldte.

„Hvor du dog kommer sent, Barn! Jeg var nær ved at blive urolig for dig.“

Fru Bertha havde sat sig op i Sengen, og hendes Udseende skræmmede Jytte. Hvad andre længe havde talt til hende om, saae hun i dette Øjeblik selv. Hendes Mor var begyndt at blive gammel.

Hun satte sig ned paa Sengekanten og tog hendes Haand, mens hun forklarede hende Grunden til sin forsinkede Hjemkomst. At hun havde været sammen med Karsten From, fortav hun dog for ikke at vække ny Uro hos Moderen, der for et Par